

ЩО ОПОВІДАЄ РОБІТНИЧА ДЕЛЕГАЦІЯ ПРО РАДЯНСЬКИЙ СОЮЗ.

**Німечка робітничая делегація
серед берлінських робітників.**

Німечка робітничая делегація, що відвідала С.Р.С.Р., вперше поділилася з представниками фабрично-заводських комітетів Берліну, а також з представниками преси своїми враженнями про С.Р.С.Р. В наслідок величезного припливу робітників доведлося влаштувати рівнобіжний мітинг.

Запрошення було своєчасне.

Соціал-демократ Беневіц сказав: "В 1918 році німецькі робітники могли ще добитися волі. Тепер же вони втратили свої останні здобутки. Запрошення путівельних робітників було своєчасне після обрання за президента Німеччини Гінденбурга. Це запрошення було зовсім німецьким робітникам зміцнити свої погляди відносно радянських робітників."

Делегацію радо зустрічали.

С.Р.С.Р. всупереч всім наклепам є державою робітничої класи. Ленінградські та московські пролетарі та взагалі всі райони, що їх делегація відвідала, прийняли німецьку делегацію дуже ввічливо. Це ще збільшило наше глибоке враження про досягнення С.Р.С.Р. На нас справило особливе враження прийом у Баку та Тифлісі. Німецька делегація переконалася, що шлях радянського робітника цілком правильний."

Шляхом радянських пролетарів

Наприкінці промовець заклик німецьких робітників напружити всі сили для відбудови єдності професійного руху, щоб дати змогу німецьким робітникам піти шляхом радянських пролетарів.

"Ми ставилися до всього дуже критично."

Другий промовець, соціал-демократ Обергаген, висловив надію, що завдяки перебуванню німецької делегації в С.Р.С.Р., революційний дух пошириться серед німецьких робітників та зміцнить їхню любов і пошану перед своїми радянськими братами. Далі Обергаген заявив, що соціал-демократи — делегати ставилися до всього дуже критично, але вони не могли знайти в С.Р.С.Р. поважного приводу для критики.

Досягнення Радсоюзу захоплює делегацію.

"В міру того, — каже Обергаген, — як перед нами розгорталося життя С.Р.С.Р., всі без винятку почали оцінювати радянську систему держави позитивно". Далі Обергаген підкреслює, що в С.Р.С.Р.

панує робітничая класа, що на дітей звертають пильну увагу й додає, що можливість контр-революційного перевороту зі середини цілком виключена, тому, що ніякий інший режим не в силі дати більше робітникам і селянам Радянського Союзу.

Промовець з захопленням відзначив простий і скромний побут робітничих керівників Зіновєва, Каменєва, Бухаріна, Троцького й Сталіна та заявив, що берлінські робітники відмовились б мешкати в таких кельських помешканнях, що в них мешкають відповідальні робітники радянської держави.

З неменшим захопленням Обергаген відзначив передачу селянам будинків колишніх князів та великих поміщиків. Ці будинки віддаються під будівництво відпочинку. Треба, закінчив Обергаген, щоб німецькі робітники зробили перший крок по цьому шляху і вжили всіх заходів для відбудови єдності робітничої класи.

Навіть генерал здивований.

Виступи обох соціал-демократичних промовців аудиторія не раз переривала гучними оплесками. Особливо сенсаційно був виступ німецького генерала Фон-Шайнаха, що нещодавно повернувся з С.Р.С.Р. У своїй промові Шайнах зазначив, що С.Р.С.Р. це багата країна, але вона потребує машин, а для закупівлі цих машин потрібні чужоземні кредити. Шайнах підкреслює, що радянські селяне можуть самі одержати потрібні для цього кредити шляхом інтенсифікації свого господарства, при чому їм допомагає радянський уряд. Майбутнє, заявив Шайнах, належить в С.Р.С.Р. кооперації. Радянський уряд якомога допомагає селянам при закупівлі тракторів. Переведена в С.Р.С.Р. експропріація справдливша і людяніша ніж та, що її переводять у Німеччині, бо в С.Р.С.Р. експропріювали в багатих, а віддали бідним, а в Німеччині експропріюють в бідних і віддають багатим". Аудиторія покрила промову Шайнаха гучними оплесками.

ТОВРГОВИЙ ОБІГ ОДЕСЬКОГО ПОРТУ.

За перший піврік біжучого року одеська митниця прийняла 170 чужоземних пароплавів і випустила 100 пароплавів. За цей самий період митниця прийняла 104 тисячі тон товарів і випустила 80 тис. тон товарів. На протязі всього минулого року митниця стягнула 1,359,000 карбованців мита, а за перший піврік б. р. 1,690,000 карб.

КРОВ МУЧЕНИКІВ ВРОДИТЬ БОРЦІВ.

На процесі розстріляних т.т.

Гіберера, Кіевського і Рутковського в великій промові виступив оборонець Паскальський, що між іншим сказав: "День 17-го липня (стрілянина між т.т. Гіберером, Кіевським і Рутковським та поліцією) являє собою сторінку в історії незалежної Польщі. Те, що трапилось 17-го липня, не було терором як той терор, що його ми спостерігали в Росії напередодні 1905 р. Події 17-го липня не були низкою обдуманих убивств. Наші підзахистні не мали наміру вбивати поліцаїв. Вони тільки намагалися і знищили провокаторів. Убивство зрадника, убивство провокатора, це право всіх підпільних організацій."

Стрілянина з поліцією була наслідком напруженого нервового стану ідейного борця Гіберера та його товаришів перед виконанням великого діла усунення провокатора. Крім того, спроба поліцаїв відвести до участку задержаних обвинувачених, повинна була викликати природне прагнення самозахисту в Гіберера, Кіевського і Рутковського, що добре знали практику нашої поліції. Вони цілком природно хотіли уникнути радісного для поліції випадку, як арешт підпільних робітників.

Я не знаю, як провадяться допити в дефензиві (охранці), я ладен припускати, що там не будуть, однак учасники цього процесу заявляють, що їх катували. Те саме ми чули і від інших обвинувачених за політичні справи. Цілком зрозуміло, що обвинувачені, як всякий політичний борець, повинні вжити всіх засобів, щоб уникнути допиту дефензиві".

Аналізуючи далі вчинок обвинувачених Паскальський вважає, що їх не повинен був судити воєнно-польовий суд і очевидно, передбачаючи приво- каже: "Кров мучеників народжує і завжди народжує волю нових борців за ідею. Скільки-ж нових прихильників комуністичних ідей дадуть ці жертви воєнно-польового суду?"

Такі природні прагнення самозахисту в Гіберера, Кіевського і Рутковського, що добре знали практику нашої поліції. Вони цілком природно хотіли уникнути радісного для поліції випадку, як арешт підпільних робітників.

Я не знаю, як провадяться допити в дефензиві (охранці), я ладен припускати, що там не будуть, однак учасники цього процесу заявляють, що їх катували. Те саме ми чули і від інших обвинувачених за політичні справи. Цілком зрозуміло, що обвинувачені, як всякий політичний борець, повинні вжити всіх засобів, щоб уникнути допиту дефензиві".

Аналізуючи далі вчинок обвинувачених Паскальський вважає, що їх не повинен був судити воєнно-польовий суд і очевидно, передбачаючи приво- каже: "Кров мучеників народжує і завжди народжує волю нових борців за ідею. Скільки-ж нових прихильників комуністичних ідей дадуть ці жертви воєнно-польового суду?"

ВИЗОВ ІНДІЙСЬКОМУ НАРОДОВІ.

Індійський віце-король лорд Рідінг, у своїй промові, сказаній цими днями на відкритті Індійського Законодавчого Зібрання, зазначив, який напрямок вирішено надати індійській політиці. Віце-король повідомив збори, що на думку англійського уряду, які-б не були уступки в галузі управління Індією на найближче майбутнє, вони передчасні; інша справа, британський імперіалізм зовсім не збирається зрікатися своєї абсолютної влади. Цю тверду політику уже виголосував лорд Бікенгед (державний секретар справ Індійських). Віце-король тільки безпосередньо сповістив цю принципову звітку індійському народові.

Не трудно догадатися, яке враження справили ці промови. Щоби підозніти пілдолю, лорд Рідінг повідомив, що питання про майбутні реформи поставлено буде на розгляд, як тільки всі індійські партії почнуть тісно і щиро працювати з урядом. Це значить, що за вірності британському імперіалізму і за готовності скомпромітувати себе спільною роботою з ним, признається певна премія.

В заяві лорда Рідінга, крім того, криється й інша хитра мета. Мета ця — викликати розкол в лавах буржуазних націоналістів. Коли добродійна реформа відстрочується, то винним за це слід уважати ліве крило націоналістичної буржуазії; відмова його працювати з урядом робить неможливу нормальний розвиток конституційного життя в Індії.

Така мудра політика, що ґрунтується на принципі "поділяй і пануй" вже принесла свої наслідки. Група центру націоналістичної буржуазії, що за її допомогою ліве крило вибороло часткові успіхи у своїй тактиці парламентської обструкції, змінила свою орієнтацію з лівої на праву.

У Бенгальській провінції, де ось уже більше, як пів року, парламентська робота не має виходу, сварджисті (партія буржуазних націоналістів) опинились розбитими; вони зазнали поражки через те, що між групою центру, хліборобами та великою буржуазією і чиновництвом — європейцями утворився блок.

Щоби дати докази, що партія сварджистів є єдиною перешкодою для мирного й закономірного розвитку країни, лорд Рідінг почав обвинувачувати її за те, що наче-то, на думку сварджистів, британський уряд не піде на уступки, як що проти нього не вжито буде методу насильства.

Таке обвинувачення — чистісінька вигадка. Сварджистів — прихильники конституціоналізму; вони прагнуть тільки одного, щоби компроміс не був надто одностороннім. Але саме їхнє бажання працювати з урядом примусило останню стати на позицію визову і вимагати цілковитої й безумовної капітуляції. Таким чином,

Індійський віце-король лорд Рідінг, у своїй промові, сказаній цими днями на відкритті Індійського Законодавчого Зібрання, зазначив, який напрямок вирішено надати індійській політиці. Віце-король повідомив збори, що на думку англійського уряду, які-б не були уступки в галузі управління Індією на найближче майбутнє, вони передчасні; інша справа, британський імперіалізм зовсім не збирається зрікатися своєї абсолютної влади. Цю тверду політику уже виголосував лорд Бікенгед (державний секретар справ Індійських). Віце-король тільки безпосередньо сповістив цю принципову звітку індійському народові.

Не трудно догадатися, яке враження справили ці промови. Щоби підозніти пілдолю, лорд Рідінг повідомив, що питання про майбутні реформи поставлено буде на розгляд, як тільки всі індійські партії почнуть тісно і щиро працювати з урядом. Це значить, що за вірності британському імперіалізму і за готовності скомпромітувати себе спільною роботою з ним, признається певна премія.

В заяві лорда Рідінга, крім того, криється й інша хитра мета. Мета ця — викликати розкол в лавах буржуазних націоналістів. Коли добродійна реформа відстрочується, то винним за це слід уважати ліве крило націоналістичної буржуазії; відмова його працювати з урядом робить неможливу нормальний розвиток конституційного життя в Індії.

Така мудра політика, що ґрунтується на принципі "поділяй і пануй" вже принесла свої наслідки. Група центру націоналістичної буржуазії, що за її допомогою ліве крило вибороло часткові успіхи у своїй тактиці парламентської обструкції, змінила свою орієнтацію з лівої на праву.

У Бенгальській провінції, де ось уже більше, як пів року, парламентська робота не має виходу, сварджисті (партія буржуазних націоналістів) опинились розбитими; вони зазнали поражки через те, що між групою центру, хліборобами та великою буржуазією і чиновництвом — європейцями утворився блок.

Щоби дати докази, що партія сварджистів є єдиною перешкодою для мирного й закономірного розвитку країни, лорд Рідінг почав обвинувачувати її за те, що наче-то, на думку сварджистів, британський уряд не піде на уступки, як що проти нього не вжито буде методу насильства.

Таке обвинувачення — чистісінька вигадка. Сварджистів — прихильники конституціоналізму; вони прагнуть тільки одного, щоби компроміс не був надто одностороннім. Але саме їхнє бажання працювати з урядом примусило останню стати на позицію визову і вимагати цілковитої й безумовної капітуляції. Таким чином,

Щоби дати докази, що партія сварджистів є єдиною перешкодою для мирного й закономірного розвитку країни, лорд Рідінг почав обвинувачувати її за те, що наче-то, на думку сварджистів, британський уряд не піде на уступки, як що проти нього не вжито буде методу насильства.

Таке обвинувачення — чистісінька вигадка. Сварджистів — прихильники конституціоналізму; вони прагнуть тільки одного, щоби компроміс не був надто одностороннім. Але саме їхнє бажання працювати з урядом примусило останню стати на позицію визову і вимагати цілковитої й безумовної капітуляції. Таким чином,

спиритним маневром англійський імперіалізм перетяг на свій бік верхні і середні кола індійської буржуазії і сварджисті опинились ізольованими та приртертими до стіни.

Однак, політика твердості, що її обіцяв лорд Рідінг, не розвиватиметься з тим же успіхом з яким її розпочало було. Вона зуміє розкласти партію сварджистів, але зате вона остаточно вивольвить дрібну буржуазію від конституційних ілюзій і присуде її вжити революційних методів боротьби з імперіалізмом. Уряд передбачає можливість такого фіналу. Через те він гуртує навколо себе широкі кола великої буржуазії, щоби, коли треба, спертися на них і кріваво розпротися з революційним рухом.

Лордові Рідінгу та іншим

слід знати і пам'ятати, що національно-революційний рух не можна придумати утисками. Китай є блискучим прикладом тому.

Широкий масовий рух 1920—1921 років можна було придумати тільки через те, що проводирі його саботували і, кінше-кінцем, ліквідували його самі. Подальший етап націоналістичного індійського руху повинен зародитися у процесі класової диференціації.

Рух цей буде не тільки масовим; він висуне і революційних вождів із дав передового пролетаріату, як і з лав радикальної інтелігенції, що й буржуазна політика вже давно набила оскомку.

Індійський нарід під таким проводом незабаром стане здатним прийняти визов імперіалізму.

M. H. Poy.

ЗІ З'ІЗДУ ФРАНЦУЗЬКОЇ СОЦ. ПАРТІІ.

Виключення Варена.

На першому засіданні з'їзду французької соціалістичної партії, що відбувся наприкінці минулого місяця, обміркувалося справа Варена. Довгі обговорення, де брали участь Брак, Форд, Грүнбах і Ренюде показали, що з'їзд не пристає на те, щоб Варен зваж посаду губернатора в Індо-Китаї, але розходиться щодо стягнення, яке слід покласти на Варена.

Врешті запропоновано дві резолюції: резолюція Ренюде, в якій Варену пропонується зробити вибір між посадою губернатора а звання посла соціалістичної партії, та резолюція Брака про виключення Варена.

За резолюцією Брака було 2,113 голосів, а за резолюцією Ренюде — 361.

На засіданні почали обговорювати політичний становища. Доповідач заявив, що партія не повинна знаходитися в опозиції до лівого блоку, але з другого боку не треба давати систематичної підтримки буржуазному уряду. На думку промови підтримка ця була занадто послідовна, а соціаліст має залишитися незалежним від усіх партій.

Ренюде заявив, що наслідки політики підтримування, яка відтак припинилася коли уряд Ерію, пішов у відставку, його задовольняє. Він додає, що соціалізм не може припустити, щоб влада перейшла до реакційного уряду і тому не повинен вагатися взяти участь в уряді, бо рішучість узяти на себе відповідальність для соціалізму крайній спосіб боротьби з більшовизмом.

Протест Конгресу.

Другого дня конгресу провадили дискусію щодо загальної політики партії. Представ-

ник Тунісу жорстоко критикував політику лівого блоку, що, як він каже, провадять у Тунісі помилкову політику національного блоку. Делегат заявив далі, що тільки одні комуністи, зокрема Бертон, захищали туніських тубільців, в той час, як соціалістична фракція в парламенті мовчала. Далі делегат вимагає, щоб соціалісти негайно почали захищати інтереси тубільців Тунісу.

Меншовицька балаканина.

Пресман вважає, що це нечасно, щоб соціалісти брали до рук владу.

Потім виступив Поль Фор і сказав, що соціалізм не винен у розколі лівого блоку, який переміг головно в наслідок соціалістичної пропаганди. Далі Фор заявляє, що соціалізм заздалоуд вищий, щоб взяти владу до своїх рук і, критикуючи колоніальну політику буржуазії, в той-же час різко висловлюється проти позиції, що її дотримуються в колоніальній справі комуністи, кажучи, що вони захищають місцеві національні рухи, а не реальні інтереси пролетаріату.

Ще один балакун.

Конгрес ухвалив надрукувати окремий випуск промови Фора.

Блюм теж заявляє, що в розпаді блоку винні виключно радикали. Далі Блюм різко критикує численні аргументи тих, що висловлюються за участю соціалістів в уряді, або навіть за цілковите захоплення влади. Блюм каже, що навіть при наявності останньої умови не можна буде здійснити соціалістичного устрою, бо робітничая класа це "не достигла" для цього. Блюм додає, що коли соціалісти невчасно візьмуть владу, то вони не зможуть використати її. Визначаючи далі, беручи участь в буржу-

зному урядові, соціалісти тільки зміцнюють буржуазний устрій і режим. Блюм, однак, висловлюється за відновлення політики підтримки на певних умовах, як-що обставини дозволять.

Кінчаючи свою промову, Блюм пропонує конгресові не ухвалювати в цій справі постанови.

Виступи лівої.

Браке висловлюється проти участі в буржуазному уряді. Компєр Морель такої-ж думки, але визнає, що, підтримуючи лівий блок, соціалісти не могли дотримуватися в палаці послів тієї-ж революційної тактики, що її трималися комуністи.

Редктор органу лівого крила партії "Ентексель" Морєн задовольний з того, що соціалістична партія "єволюціонує ліворуч".

За обидва дні з'їзду виступали тільки головні лідери соціалістичної партії, голосуючи робітників зривів не було чути. У промові більшости промовиць проглядало занепокоєння щодо енергійної діяльності комуністичної партії.

(Tap.)

СЕЛЬІНТЕРН ІІ. ІНТЕРНАЦІОНА

Сельінтерн (Сельський Інтернаціонал) надіслав президії марсельського конгресу ІІ Інтернаціоналу телеграму, в якій говориться:

Щоб выяснити остаточно вашу політику, що до національно-визвольного руху на Сході та по колоніях, революційні робітники та селяне Сходу чекають від вас відповіді на такі запитання: чи готові ви підтримати визвольну боротьбу селянства, особливо національно-визвольний рух на Сході та в колоніях? Чи готові ви, щоб вимагати припинення війни в Китаї, Мароко та Сирії, виводу з Китаю англійського і іншого імперіалістичного війська, скасування нерівних договорів, повернення захоплених територій? Чи готові ви, нарешті, не словами, а ділом підтримати селянство Сходу та колоній в їхній боротьбі за незалежність?

Сельінтерн пропонує ІІ Інтернаціоналові виявити свою позицію, що до Сельінтерну.

З огляду на те, що після марсельського конгресу ІІ Інтернаціонал скаїкає в Парижі по аграрному (земельному) та селянському питанням конференцію, з метою поширення та збереження свого впливу на селянські маси, Сельінтерн надіслав секретареві Виконкому ІІ Інтернаціоналу Адлерові, а також Бауєрові, Гільфердингові та Каутському постанови і резолюції І міжнародного селянського конгресу в Москві з пропозицією виявити позицію ІІ Інтернаціоналу, що до політики Сельінтерна.

ЯК. ОКУНЕВ.
ЗОЛОТА ПЕТЛЯ
Фантастичне оповідання.
Переклав М. РІЧАН.

14. вересня центральна телефонічна станція Нью Йорку цілий день неперервно і вперто викликувала одно і те саме число: 62-71-23. Цього числа домогалися всі абоненти, починаючи з редакцій всіх ньюорських газет і кінчаючи грошовим королем, головою фінансового концерна містером Рідженадом Гаррісоном. В 4-й годині після обіду подзвонила станція з Вашингтону і від імені президента зажадала подання з числом 62-71-23. Телефоніст відповів: — Це число не відповідає. — Перекажіть професорові Сідней Гревсу, що президент особисто викликає його до телефону для таємної розмови важкого державного значіння, — прокрічав високий голос особистого секретаря президента ЗДПА. Телефоніст добився подання з числом 62-71-23. З вілі професора, що знаходилася за містом, відповів жіночий голос. — На жаль, професор не може підійти до телефону. Він просить передати президентові своє вичачення. Скільки не добивався телефоніст другого

получення, нічого не виходило. Число 62-71-23 здійміло з телефонічного апарата трубку, не бажаючі розмовляти навіть з головою держави. В той день ньюорська фондова біржа представляла собою дім бжевієвних. Без всякої причини, на основі тільки неперевічених, неспокійних чуток, які жуче були подібні на видумку, чим на дійсність, — всі цінності скакали зверху в долину і з долини в гору. До першої години після обіду несподівано піднесися до нечуваної висоти акції марганцевог*) троста, тоді коли папері інших підприємств стояли не дорожжє, як звичайнісінький папір, яким завивають в крамінці твар. Курс золота плав. Ніколи золото не коштувало так дешево, як 14. вересня в 1-й годині по полудні на ньюорській фондовій біржі. В другій годині по полудні тріснуло чотири великі банки в Нью Йорку і в провінційних державах. Поважний містер Алтон Гаррас, голова Східно-Промислового банку, зруйнований на протязі кількох годин до нитки, зайшов в ванну і повісився на власних голуких шовкових шлейках. Перед дверми його банку була сутічка між службовцями і величезною юрбою вкладчиків, що домогалися звороту своїх вкладів. Але відділ кінної поліції з тяжкою бідою розігнав роз'ярєну юрбу, що вибила всі вікна в банку містера Алтона Гарраса. Одначе, раніши, шоденні і вечірні газети як-би набрали води в рот з приводу дійсних причин тих подій. Одна вечірня сенсаційна га-

*) Марганець — це метал, з якого виробляють сталь.
Прим. перекл.

зетка, що спробувала надрукувати сенсацію, була помимо конституції ЗДПА, сконфіскована поліцією в друкарні. Поліцейські розбили навіть на шматки друкарські машини. Та не тільки це було порушенням основних законів ЗДПА в той день. В 11-й годині вечером, виллю професора Сідней Гревса окружила поліція. До брами вілі під'їхав закритий автомобіль зі слухачими занавісами. Чоловік нормальної висоти, який, видавалося, ступав на дибах, вийшов з автомобіля і направився до під'їзду вілі. Такий ріст був в одного чоловіка Злучених Держав, в містера Пірі, особистого секретаря президента. Містер Пірі був короткозорий. Не дивлячись на випуклі сочки своїх круглих окулярів, він взяв даму, що сиділа в кріслі і не встала йому на зустріч, — за самого професора Гревса. Секретар мовчки поклонився і подав її пакет. — Професор працює в лабораторії і рішуче заборонив непокоїти його — сказала дама повертаючи містерові Пірі пакет. В дами був майже мужський голос з твердим металічним відтінком звуку. Звучав він спокійно, але рішучо і переконуючо. На її чистому чолі, поміж густими чорними бровами, врізалась глибока морщина гніву. — Місіс Гревс, — відповів секретар, переконувшись в своїй помилці, — я маю наказ додати цей пакет професорові особисто і негайно доставити його в Білий Дім, до президента, хоч-би доводилось вжити навіть сили. Здержаність покинула місіс Гревс. Вона раптово встала з крісла. — На підставі якого закону ви поступаєте, містер? — гнівно крикнула вона. — У виїмкових випадках закони не існують, — заперечив секретар. — Ви знаєте самі, в чому справа. Ми перешукаємо цілий будинок і професора найдемо. Він повинен бути доставлений до президента. В той самій хвилі за спиною секретаря почувис чийсь кроки. Секретар обернувся. Перед ним стояв чоловік з ніжним обличчям, буйним волосом, що спало на плечі і з ясним поглядом синіх очей. — Я — професор Сідней Гревс, — промовив він м'якким, теж ніжним голосом. — Дайте мені той пакет. На аркуші слонового паперу, зложеном в четверо, президент вичавчався перед професором з найбільшим спосіб авіденції з ним і провів, в імя добра і поступу республіки, повинуватися його домаганню. Професор здвигнув плечима. — Що-ж, доведеться повинуватися... За декілька хвилин автомобіль зіврався з місця і помчав в напрямі залізничного двірця, де секретаря і професора чекав спеціальний потяг, що складався з двох протягів і одного салюнованого. (Далі буде.)

Товаришу Робітнику! Не забувай, що твоя одинока газета в Канаді — "Українські Робітничі Вісті" — видається лише за твої гроші і інших таких самих, як ти. Пам'ятай, що твоя газета від нікого не надіється помічч, лише від тебе. Тому присилай передплату і скільки зможаєш на пресовий фонд.

ЧИ ВИ ВЖЕ МАСТЕ
найновішу книгу відомого
пролетарського письменника
М. РІЧАНА
КАРПАТСЬКА НІЧ
що недавно вишла з друку?
Якщо немає її ви самі, або
ваші знайомі, то постарайтеся
купити, а буде мати корисну
книжку в хаті. Не тратьте вона
вартості навіть тоді, як ви
перечитаете її. Це довша повість
з воєнних часів в Галичині і з
життя робітничтва в Америці.
Коли читаете, то не можете так
довго відірватися від книжки,
доки не перечитаете до кінця.
Письменик М. Річан сам
пережив нічну і вірно описує всі
ті страчні події в старому краю.
Читачи "Карпатської нічі" ви
різночасно багато виітєсі і то
в найбільш приступній спосіб,
бо ціла книжка написана незвичайно
зрозумілою мовою. Надрукована
папером, оскладня з артистичним
малюнком в двох кольорах.
КУПІТЬ, А НИКОЛИ НЕ ПОЖАЛІТЕ!
РОЗПОВІСНОДИНОТЕ
СКРІЗЬ ЦЮ КНИЖКУ.
Висилається книжка за попереднім
надісланням грошей.
ЦІНА 50 ЦЕНТІВ ЗА КНИЖКУ.
Замовлення з грішми посилати
на таку адресу:
Ukrainian Labor News
Cor. Pritchard & McGregors
Winnipeg, Man.